

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๕๔

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00054

๕๔...

“โอยปวต....ปวตเหลือเกิน หลวงพ่อจำ ช่วยลูกข้างด้วย” สตรีวัยยี่สิบเศษนอนร้องครวญครางอยู่ตรงประตูทางเข้า หล่อนสวมผ้าชิ้นสีน้ำตาลเข้ม ทว่าท่อนบนเปลือยเปล่า ปทุมถันข้างหนึ่งใหญ่กว่าปกติประมาณสามเท่าของอีกข้าง ในมือหล่อนถือเสื้อมาด้วย อาจารย์ชิตกำลังนั่งสมาธิอยู่ ได้ยินเสียงร้องครวญคราง จึงลืมตาขึ้นดู

ภาพที่เห็นไม่ได้ทำให้เขาเกิดความกำหนัดยินดีในกามคุณ เพราะหญิงสาวผู้นี้คงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับลูกสาวของเขา ความรู้สึกที่มีต่อหล่อนคือสมเพชเวทนา รู้ว่าหล่อนจะต้องเป็นมะเร็งที่เต้านมแล้วก็คงเจ็บปวดไม่แพ้มะเร็งต่อมน้ำเหลืองของเขา

“หนู ทำไมไม่ใส่เสื้อให้เรียบร้อยล่ะ มาหาพระหาเจ้าควรแต่งการให้มิดชิดนะหนูนะ” บุรุษสูงอายุพูดด้วยเมตตา

“มันใส่ไม่ไหวจะลุง ปวต ปวตเหลือเกิน ลองลุงมาเป็นฉันท้ม จะรู้ว่ามันทรมาณแค่ไหน” หญิงสาวปลงสะอื้นอีก ๆ

“ลุงรู้ ทำไมจะไม่รู้ นี่ลุงก็เป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองมาห้าปีแล้ว ปวดอย่างที่หนูปวดนั้นแหละ แล้วก็เหม็นหน้าด้วย หนูได้กลิ่นไหมล่ะ” เขาชี้แผลที่คอบริเวณใต้กกหูข้างขวา

ขณะที่อาจารย์ชิตสนทนากับผู้หญิงคนนั้น นายขุนทองก็ตะลึงตะลันขึ้นไปรายงานท่านพระครู เห็นท่าทางลอนลานของอีกฝ่าย นายสมชายจึงออกมาดูและรู้สึกสงสารหล่อน หากความสงสารนั้น ก็ระคนด้วยความกำหนัดยินดีตามประสานหนุ่มที่มาเห็นเพศตรงข้ามเปลือยอก

“หลวงลุงเร็ว ๆ เข้า นางมณฑิ...นางมณฑิ” นายขุนทองละล่ำละลัก ท่านพระครูวางปากกาแล้วถาม

“อะไรของเอ็งล่ะ นางมณฑิไหน ใช้คนที่เป็นเมียทศกัณฐ์หรือเปล่า” ท่านเจ้าของกุฎิถามอย่างอารมณ์ดี

“จะใช้หรือเปล่านั้นไม่รู้ซีฮะ หลวงลุงลงไปดูเอาเองดีกว่า เขาร้องหาหลวงลุงอยู่นะ” ท่านพระครูจึงเดินลงมาทันเห็นสายตาของลูกศิษย์หนุ่มซึ่งจ้องเขม็งอยู่ที่อกหญิงสาว จึงออกอุบายว่า

“สมชายไปดูยาที่ตากไว้ซิว่า แห้งหรือยัง ถ้ายังก็ให้แห้งไปจนกว่าจะแห้ง เมื่อแห้งแล้วก็นำไปคั่ว เสร็จแล้วก็ต้มน้ำมากาหนึ่ง ต้มให้เดือดด้วยนะ” ชายหนุ่มจึงจำลุกออกไปทั้งแสนเสียดาย เดินพลางนึกในใจว่า “แม่เจ้าไวย ทำไมมันถึงได้ใหญ่โตขนาดนั้น นี่ของแฟนเราจะได้ครึ่งหรือเปล่าหนอ” ปุณฺณคนหนุ่มคิดคำนึงไปถึงคนรัก

เห็นท่านเจ้าของกุฏิลงมา หญิงสาวจึงคลานเข้ามาใกล้อาสนะ กราบพลางคร่ำครวญว่า

“หลวงพ่อช่วยลูกข้างด้วย ปวดจะตายอยู่แล้ว” หล่อนร้องไห้สะอึกสะอื้น ท่านพระครูแม่เมตตาจิตไปให้ กระแสแห่งเมตตาทำให้หล่อนรู้สึกว่ ความเจ็บปวดนั้นบรรเทาเบาลง

“ใส่เสื้อก่อนหนู นุ่งห่มให้เรียบร้อย ไม่ต้องกลัว เดี่ยวหลวงพ่อจะช่วย” ท่านพูดอย่างปราณี นายขุนทองนั่งกุมเชิงอยู่ใกล้ ๆ ด้วยเกรงว่าหล่อนจะเข้ามาประชิดติดตัวหลวงลุง ก็หล่อนดูเจ็บปวดจนขาดสติออกอย่างนั้น หญิงสาวหยุดสะอื้น เอาเสื้อในมือขึ้นมาใส่ แล้วจึงบอกท่านว่า

“ปวดเหลือเกินจะหลวงพ่อ มันทรมาณฉันเหลือเกิน ไ้อโรคบ้า ๆ นี่” หล่อนพูดอย่างโกรธแค้น ทั้งโกรธทั้งแค้นเจ้าโรคร้ายที่มาคุกคามชีวิตหล่อน

“หนูมาจากไหนเล่านี้ บ้านอยู่ไหน” ท่านเจ้าของกุฏิถาม

“โธ่ หลวงพ่อ จำฉันไม่ได้หรือ สัมป่อยไงล่ะ บ้านอยู่ตรงข้ามวัดโนนไ้” หล่อนชี้มือไปยังบ้านที่ตั้งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำเจ้าพระยา

“อ้าวเอ็งหรือหรือสัมป่อย แล้วมายังไงล่ะนี่” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงถาม ท่านเห็นนางสาวสัมป่อยมาตั้งแต่หล่อนยังเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ เพราะหล่อนมักตามมารดามาทำบุญที่วัดนี้ทุกวันพระ เพิ่งมาหายหน้าหายตาไปเมื่อห้าหกปีมานี้

“ฉันมาเรือจ้างจ้ะ หลวงพ่อช่วยฉันด้วยเถอะ ฉันไม่มีเงินไปหาหมอ ทุกวันนี้ ฉันก็ตัวคนเดียว พ่อแม่พี่ส้องหายสาบสูญไปหมด”

“แน่ละซี ข้าก็ได้ข่าวอยู่เหมือนกัน เอ็งเห็นหรือยังล่ะว่า เวรกรรมนั้นมีจริง ไม่ต้องรอไปถึงชาติหน้าหรืออก จำได้หรือเปล่าว่าเอ็งทำกรรมอะไรไว้”

“จำไม่ได้จ้ะ หลวงพ่อช่วยบอกฉันด้วยเถอะ” หล่อนว่า

“อ้าว ก็เองทำเอง จะมาให้ข้าบอกได้ยังไง ลองนึกดูดี ๆ ซิ”

“ฉันขี้เกียจนึก หลวงพ่อนึกเผื่อฉันด้วย แล้วช่วยบอกฉันทีว่า จะแก้กรรมได้ยังไง”
หล่อนพูดง่าย ๆ นึกโกรธขึ้นมาตะหงิด ๆ ตามวิสัยของคนที่ถูกป่วยด้วยโรคร้าย ท่านพระครูไม่ถือสา เพราะมนุษย์ทุกรูปนาม ย่อมมีธรรมชาติเหมือนกันหมด นั่นคือ เมื่อสุขกายใจก็แจ่มชื่น ครั้นเมื่อทุกข์กายใจก็เศร้าหมอง และมองโลกในแง่ร้าย เหมือนดังนางสาวสัมปอຍผู้นี้

“เอาละ เมื่อเอ็งนึกไม่ออก ข้าก็จะช่วยนึกให้ จำได้หรือเปล่า เมื่อห้าหกปีที่ผ่านมา เองเอาลูกหมาใส่เรือมาปล่อยที่ฝั่งนี้ แล้วข้าเตือนเอ็ง เอ็งก็ไม่เชื่อ ลูกหมามันยังเล็ก ยังไม่ทันล้มตาด้วยซ้ำ เอ็งก็นำมันมาปล่อยเสียแล้ว ข้าบอกให้มันโตอีกสักหน่อย พอช่วยตัวเองได้เสียก่อน แล้วจะเอามันมาปล่อยที่วัด ข้าก็ไม่ว่า นี่เอ็งเถียงฉอด ๆ ว่า แม่ใช้ให้มาปล่อย รู้ไหมลูกหมาเหล่านั้น มันก็นอนตายอยู่ริมหาดนั่นเอง ข้าเตือนทั้งแม่เอ็งด้วยว่า อย่าไปสร้างเวรสร้างกรรม แม่เอ็งก็ไม่เชื่อข้า แถมโกรธจะเป็นจะตาย ขนาดไม่ยอมมาทำบุญที่วัดนี้อีก ที่นี้เป็นยังไงล่ะ โดนกฎแห่งกรรมเล่นงานทั้งครอบครัวเลย ข้ารู้ตลอด เพราะมีคนเขาบอกข้าจะให้เล่าไหมล่ะว่าเกิดอะไรขึ้น”

อาจารย์ชิตกำลังนั่งสมาธิอยู่ใกล้ ๆ เขาได้ยินเรื่องที่ท่านพระครูพูดแล้วก็ฟังเพลินจนถึงกับทิ้ง “พอง-ยุบ” มาสนใจที่การสนทนา ท่านเจ้าของกุฏิจึงพูดขึ้นว่า

“โยม อยากฟังก็ลืมตาได้ นั่งหลับตาฟังยังงั้นจะไปรู้เรื่องอะไร เอาเถอะ อาตมาอนุญาต” ดังนั้นบุรุษสูงวัยจึงลืมตาด้วยท่าทางขัดเขินที่ท่านรู้ทัน

“ว่าไง จะให้ข้าเล่าหรือเปล่า แต่ถึงไม่ให้ ข้าก็จะเล่า เพราะเอ็งมาให้ข้าช่วย ขอบอกไว้ ณ ที่นี้เสียเลยว่า นอกจากข้าแล้ว ไม่มีใครช่วยเอ็งได้ ถึงเอ็งจะไปหาหมอ เขาก็ช่วยเอ็งไม่ได้”

“เอาเหอะ ๆ หลวงพ่อจะเล่าก็เล่าไปเถอะ ก็ฉันไม่มีทางเลือกแล้วนี่ ไ้อ้หมอ ไ้อ้หมาที่ไไหน ฉันก็ไม่ไปหามันหรอก ไม่มีเงินให้มัน” สาววัยยี่สิบเศษพูดพาล ๆ

“หนู พูดกับพระกับเจ้า ควรจะให้สุภาพหน่อย ลุงรู้ว่าหนูหงุดหงิดเพราะความเจ็บปวด ถึงลุงเองก็เป็นอย่างหนูมาก่อน แต่ลุงก็พยายามสงบสติอารมณ์ ที่หลวงพ่ot่านพูดมาก็จริงของท่านนะ นี่ขนาดลุงเป็นมาห้าปี ฝ่าตัดมาสองครั้งก็ยังไม่หาย ลุงก็หวังจะมาตายอยู่ใกล้หลวงพ่อ เพิ่งมาได้วันเดียวยังรู้สึกว่าการดีขึ้น หนูจะต้องหายแน่ เชื่อลุงเถอะ แล้วก็

พูดกับท่านให้สุภาพหน่อย ชีวิตของหนูอยู่ในกำมือท่านกว่าได้” เขาเตือนด้วยความหวังดี เพราะคิดว่าหล่อนก็เหมือนลูกหลานคนหนึ่งของเขา

“ลุงก็อยู่ส่วนลุงซี มาอยู่อะไรกะฉัน ฉันจะพูดยังไงก็ไม่เห็นจะหนักบาลใคร” หล่อนถือโอกาสเล่นงานอาจารย์ชิต เพราะโกรธท่านพระครู

“อีสัมป่อย นี่กูซั๊กจะทนไม่ไหวแล้วนะ ประเดี๋ยวก็ตบล้างน้ำชะนี่ จะตายอยู่รอมร่อแล้วยังมาทำกำแหง เตี้ยวกูตบสลบแล้วลากไปทิ้งหาดทรายให้ตายอย่างลูกหมานั่นหรือ” นายขุนทองพูดอย่างเหลืออดเหลือทน พลังเงื้อมือไม้ นางสาวสัมป่อยตกตะลึงอ้าปากค้าง เห็นท่าทางเอาจริงของอีกฝ่าย ก็ซั๊กกลัว

“ขุนทอง เอ็งไปดูที่ครวัชชี สมชายค้ำยาเสร็จหรือยัง ไปเดี๋ยวนี้เลย” ท่านเจ้าของกุฎีออกคำสั่ง คิดไม่ทันคาดไม่ถึงว่าหลานชายจะร้ายกาจถึงปานนี้ นายขุนทองขยับปากจะพูดแต่ท่านรีบห้ามว่า “ไม่ต้องพูดอะไรทั้งสิ้น รีบไปทำตามที่ข้าสั่ง” หนุมว้ยยี่สิบเอ็ดจึงเดินตุบตุบออกไป

“ข้าต้องขอโทษเอ็งด้วยนะสัมป่อย ที่คนของข้าแสดงกิริยาไม่ดีกับเอ็ง อย่าถือสามันเลย มันเป็นเด็กมีปัญหา” ท่านขอโทษแทนหลาน

“เด็กเด็กอะไรกัน โตยังกะงัวกะควาย หลวงพ่ออบรมมันยังงี้ ถึงได้เป็นยังงี้” นางสาวสัมป่อยถือโอกาสตำหนิติเตียนทั้งนายขุนทองและท่านพระครู แต่กลับลืมนำหนิตัวเอง

“ข้าก็อบรมมันอย่างดีนั่นแหละแต่เพราะมันไม่เชื่อฟัง มันถึงได้เป็นอย่างนี้ เอ็งก็เหมือนกัน ถ้าเชื่อฟังข้า ก็จะไม่เป็นอย่างที่เป็นอยู่นี้หรือ” ท่านถือโอกาสเล่นงานหล่อนบ้าง คราวนี้หญิงสาวเถียงไม่ออก เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงพูดต่ออีกว่า

“ที่ข้าพูดมาแล้วและที่กำลังจะพูดต่อไปนี้นั้น ข้าไม่ได้มีเจตนาจะประจานเอ็ง แต่ที่ต้องพูดเพราะมันเกี่ยวกับการรักษาโรคที่เอ็งเป็นอยู่ พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ว่า ทุกข์จะดับได้ก็ต้องรู้สาเหตุของทุกข์ ฉะนั้นเอ็งจำเป็นจะต้องรู้สาเหตุของทุกข์ที่เอ็งได้รับอยู่ในขณะนี้ จะได้ไม่ไปโทษว่า โชคชะตาเล่นตลกกับเอ็ง คนสมัยนี้ชอบโยนความผิดไปให้โชคชะตา หารู้ไม่ว่าตัวเองนั่นแหละลิขิตตัวเอง เอละ ที่นี้ข้าจะเล่าว่า เกิดอะไรขึ้นกับครอบครัวเอ็ง ตามที่คนเขาเล่ามาให้ข้าฟัง เอ็งฟังก่อน แล้วถ้าไม่จริงค่อยแย้งทีหลัง เข้าใจหรือเปล่า ระหว่างที่ข้าพูดขอให้ฟังอย่างเดียว” ท่านวางเงื้อมมือ

“เข้าใจจะ นิมนต์หลวงพ่อกูพูดเถอะจะ” เห็นว่าจะเป็นประโยชน์กับตัวหล่อนเอง นางสาวสัมป่อยจึงอารมณ์ดีขึ้น ท่านพระครูจึงเล่าว่า

“พ่อเอ็งหายไปก่อนใช้ไหม บอกจะไปทำงานทำที่จังหวัดลำปาง แล้วก็หายเงียบไป ไม่ส่งข่าวคราวให้ทางบ้านรู้ รุ่งอีกปีหนึ่ง แม่กับพี่ชายเอ็งบอกจะไปตามหาพ่อเอ็ง แล้วก็หายเงียบไปอีก และเมื่อสองปีที่แล้ว พี่สาวกับน้องชายเอ็ง ก็ทิ้งเอ็งไว้คนเดียว แล้วพากันไปตามหาแม่กับพ่อของเอ็ง พ่อเอ็งอยู่คนเดียวก็คิดมาก เมื่อคิดมากก็เครียดมาก เมื่อเครียดหนัก ๆ มะเร็งก็เล่นงานเอ็ง นี่แหละผลกรรมที่เอ็งก่อไว้กับลูกหมา ไปพรากลูกพรากแม่มัน แล้วก็ทำให้มันตายอย่างทรมาน ก็ครั้งต่อก็ครั้ง ที่เองเออมนมาทึง จำได้หรือเปล่าว่ากี่ครั้ง” ท่านถามจำเลยซึ่งนั่งนิ่งเหมือนรูปปั้น

“จำไม่ได้จะหลงพ่อ รู้แต่ว่าอีต่าง อีเขี้ยวออกลูกที่ไร แม่ก็ให้ฉันเป็นคนเอามาทิ้งทุกที ฉันก็นึกไม่ถึงว่า เวรกรรมมันจะเล่นงานฉันถึงปานนี้ นี่ถ้าเชื่อหลงพ่อเสียตั้งแต่ตอนนั้น ก็คงไม่เป็นอย่างนี้ใช้ไหมจ๊ะ” หล่อนเพิ่งจะสำนึกผิด

“เอาเถอะ ๆ ไหน ๆ เรื่องมันก็ผ่านไปแล้ว เมื่อเอ็งก่อกรรมก็ต้องรับผลของมัน ไม่มีใครมารับแทนเอ็งได้ รู้แบบนี้แล้วก็ต้องอดทน คิดเสียว่า ใช้เวรที่ทำ ใช้กรรมที่ก่อ ใช้หมดเมื่อไหร่ เอ็งก็จะหาย นี่โยมเขาก็มาใช้เวรใช้กรรมแบบเดียวกับเอ็งนั่นแหละ” ท่านหมายถึงอาจารย์ชิต

“ลุงทำกรรมอะไรไว้หรือจ๊ะ” หล่อนหันไปพูดดีกับบุรุษสูงวัย เป็นการขอลุแก่โทษ

“ลุงยังนึกไม่ออกเลยหนู หลวงพ่อท่านก็ไม่ยอมบอกลุงเหมือนที่บอกหนู” บุรุษวัยหกสิบตอบ เขาเองก็อยากรู้ว่า ทำกรรมอะไรไว้

“ในกรณีของโยม อาตมาจะยังไม่บอก ต้องให้รู้เอง ถึงจะซึ่งใจ เอาเถอะ ภายในเจ็ดวันนี้ ถ้าโยมปฏิบัติตัวอย่างเคร่งครัด ก็คงจะนึกได้” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงพูดให้กำลังใจ หากไม่บอกในสิ่งที่เขาอยากรู้

“เอาละ ประเดี๋ยวเอ็งไปพักที่สำนักชีก่อน เย็น ๆ ให้เขาพามาขึ้นกรรมฐาน ต้องมารักษาอยู่ที่วัดนี่นะ ไม่ต้องอยู่บ้าน ให้ซีเขาช่วยดูแล ถ้าไปอยู่บ้านคนเดียว ก็จะฟุ้งซ่านอีก ดีไม่ดีจะกลายเป็นคนวิกลจริตไป”

“มาเข้าเียนกลับ ไม่ได้หรือจ๊ะหลวงพ่อ ฉันหวังบ้าน” หล่อนตอรอง

“ไม่ต้องเป็นห่วงของนอกกาย ให้ห่วงตัวเองก่อน ทิ้งไว้นั้นแหละ ใครเขาอยากได้อะไรก็ให้เขาไป นึกว่าใช้หนี้ แต่เชื่อข้าสักอย่างหนึ่งว่า ถ้าเอ็งไม่เคยไปลักขโมยใครเขาไว้ รับรองว่าไม่มีใครเขามาลักของเอ็ง”

“ถ้าอย่างนั้น ฉันขอกลับไปเอาเสื้อผ้า แล้วเก็บข้าวเก็บของใส่ในเรือเอาไว้ก่อนได้ไหม
จะ เย็น ๆ ฉันค่อยมา” หล่อนขออนุญาต

“ตามใจเอ็งก็แล้วกัน จะไปก็ได้” หล่อนกราบท่านเจ้าของกุฎิสามครั้ง และยกมือไหว้
อาจารย์ชิตหนึ่งครั้ง จากนั้นจึงเดินมุ่งหน้าไปยังท่าน้ำ ครึ่งทางรัศมีกุฎิออกไป ความเจ็บปวด
กลับทวีความรุนแรงขึ้น จึงรีบเดินย้อนกลับมารายงานว่

“โอ้ย หลวงพ่อจะ ปวดเหลือเกิน เมื่อตะกี้รู้สึกค่อยยังชั่ว พอลุกออกไปกลับปวด
เหมือนเดิมอีก หลวงพ่อช่วยฉันด้วย” หล่อนอ้อนวอนแม่มีได้ร้องไห้

“นั่นแหละ เอ็งกำลังใช้กรรมละ ยิ่งถ้าเอ็งปฏิบัติกรรมฐานจะยิ่งปวดมากกว่านี้ หน้าที่
ของเอ็งก็คือจะต้องทนให้ได้”

“โอ้ย แค่นี้ก็จะแสบอยู่แล้ว ถ้าปวดมากกว่านี้ ฉันขอตายดีกว่า”

“ตามใจ ถ้าเอ็งจะเอาอย่างนั้นก็ตามใจ แต่ข้าขอบอกเสียก่อนว่า ถึงเอ็งจะตาย ก็เชื่อว่า
เอ็งจะฟื้นทุกข์ อาจจะถูกข์กว่าตอนเป็นด้วยซ้ำ”

“จะทุกข์ยังไถ่หลวงพ่อ ตายแล้วก็แล้วหมดเวรหมดกรรมกันไป” หญิงสาวพูดด้วย
มัจฉาทิฐิ

“ถ้ามันเป็นอย่างที่เอ็งว่ามาก็ดีนะสิ แต่ที่นั่นมันไม่เป็นยังงั้น เพราะคนเราไม่ได้เกิดหน
เดียวตายหนเดียว อย่างที่พวกวัตถุนิยมเขาเชื่อกัน ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ยายสะอังก์คงไม่มา
สร้างกุฎิกรรมฐานให้วัดนี้ เอ็งเห็นหรือเปล่า กุฎิกรรมฐานที่อยู่หน้าโบสถ์นั่นนะ ยายสะอังก์เขา
มาสร้างให้เป็นหลังแรกด้วยเงินหนึ่งชั่ง ยมบาลเขาสั่งมาว่าถ้าไม่ยอมมาเกิดในนรกอีก ก็ให้
กลับมาสร้างกุฎิกรรมฐานถวายวัดหนึ่งหลัง ให้สร้างด้วยเงินหนึ่งชั่ง จะมากกว่านั้นน้อยกว่า
นั้นไม่ได้ แล้วแกก็มาสร้าง หมดเงินไปแปดสิบบาทพอดี” อาจารย์ชิตกำลังนั่งกำหนด “พอง-
ยุบ” ก็มีอันต้องล้มตาศีอีกครั้งด้วยอยากรู้เรื่อง เขาถามเจ้าของกุฎิว่

“สร้างนานหรือยังครับ”

“ก็สิบเจ็ดปีเข้านี้แล้ว แกมาเมื่อปี ๒๕๐๐ โยมเชื่อไหม แกบอกยมทูตเขาสั่งมาว่า ให้
สร้างกุฎิกรรมฐานหนึ่งหลัง ด้วยเงินหนึ่งชั่ง และให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งวัน อาตมาก็คิดว่า
มันจะเป็นไปได้ยังไง พอติดอนแกมาแล้ว ช่างไม้เขาก็ก็นั่งอยู่ เพราะกำลังซ่อมโบสถ์หลังเก่า
แล้วก็มีเรือนหลังหนึ่งที่ชาวบ้านเขารื้อมาถวายวัด พอพวกชาวบ้านรู้เรื่องของนางสะอังก์ ก็
เฮโลกันมาช่วยคนละมือละไม้ ก็เลยเสร็จก่อนพระอาทิตย์ตก แล้วก็หมดเงินไปหนึ่งชั่งพอดี
พอดี เป็นเรื่องมหัศจรรย์มาก อาตมาเคยเล่าให้ญาติโยมเขาฟังหลายครั้งแล้ว”

“กรุณาเล่าอีกสักครั้งได้ไหมครับ ผมอยากทราบว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร และหากมีโอกาสมผมจะได้นำไปเล่าให้ลูกหลานญาติมิตรฟัง เพื่อเป็นข้อเตือนใจไม่ให้เขาทำความชั่ว”

“แหม โยมอ้างเหตุผลมาน่าฟัง อาตมาเห็นจะต้องเล่าอีกรอบหนึ่งเสียแล้ว เอ็งล่ะอยากฟังหรือเปล่า” ท่านถามนางสาวสัมป่อย

“อยากจะ นิมนต์หลวงพ่อกเล่าเถอะจะ” หญิงสาวตอบ รู้สึกว่าความเจ็บปวดทุเลาลงเมื่อได้อยู่ใกล้ท่าน เห็นคนทั้งสองอยากฟัง ท่านพระครูจึงเล่าว่า

“เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อปี ๒๕๐๐ เล่าย่อ ๆ นะ เรื่องมันยาว ถ้าเล่าละเอียด วันนี้ทั้งวันก็ไม่จบ” ท่านทำความตกลงกับคนฟังแล้วจึงเริ่มต้นเล่าว่า

“วันนั้นเป็นวันพระ ญาติโยมเขาก็พากันมาทำบุญที่ศาลาการเปรียญ อาตมาก็มองไปเห็นลุงแก่ ๆ คนหนึ่งมากับผู้หญิงสองคน คนหนึ่งอายุไล่เลี่ยกับแก ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นสาวรุ่น ๆ อาตมาก็คิดว่า ตากับยายพาหลานมาทำบุญ เขาก็พากันเข้ามาหาอาตมา ลุงแก่ ๆ คนนั้นแนะนำตัวว่า เขาชื่อนายปุ่น มาจากอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ ผู้หญิงสองคนที่มาด้วยเป็นเมียแก คนอายุ ๗๒ ปีเป็นเมียคนที่สอง ส่วนเมียคนแรกอายุ ๑๕ ปี ตัวแกอายุ ๗๕ ปี”

“พวกญาติโยมได้ยินก็พากันหัวเราะ นึกว่าแกเป็นโรคประสาท หรือไม่ก็แกจนหลง อาตมาเองก็คิดอย่างนั้น แกก็ยืนยันว่าเรื่องที่แกเล่ามานั้นเป็นความจริง ผู้หญิงคนที่เป็นเมียคนแรกนั้น ตายไปแล้ว และกลับชาติมาเกิดเป็นเด็กสาวอายุสิบห้าคนนี้ แล้วก็ให้เมียคนแรกเล่าให้ฟัง แม่หนูคนนั้นแกก็เล่าว่า เมื่อชาติที่แล้วแกเป็นเมียตาปุ่น แล้วก็คลอดลูกตายที่โรงนา ไปตกนรกมาหลายปี ช่วงเวลาที่อยู่ในนรกนั้น ตาปุ่นสามีแกได้บวชและเจริญกรรมฐานอุทิศส่วนกุศลไปให้ ยมบาลก็เลยให้กลับมารับใช้ตาปุ่น แล้วก็ให้สร้างกุฏิกรรมฐาน ถวายวัดหนึ่งหลัง ด้วยเงินหนึ่งซ้ง และใช้เวลาหนึ่งวัน นอกจากนี้ยังให้ถือศีล ๘ ตลอดชีวิตอีกด้วย”

“แกเล่าหรือเปล่าครับว่า เหตุใดต้องไปตกนรก” อาจารย์ชิตถาม

“เล่าสิ แกเล่าว่า ตอนมีชีวิตอยู่แกก่อกรรมทำชั่วไว้มาก ไปอยู่โรงนา ก็ให้ลูกจ้างไปเที่ยวขโมยข้างในลานของคนอื่น นอกจากนี้ยังขโมยทองของญาติตาปุ่น แล้วโยนความผิดไปให้หลานชาย ทำให้หลานชายถูกตีจนหัวแตก แกเป็นคนโหดร้ายใจดำอำมหิต แล้วก็ไม่เคยทำบุญทำทานเลย สวดมนต์ก็ไม่เคยสวด โย โส ภาคะวา ก็ไม่เป็น พอแกตายไปก็เลยไปตกนรกอยู่หลายปี เมื่อได้รับส่วนกุศลที่ตาปุ่นส่งไปให้ ก็เลยได้รับอนุญาตให้กลับมาแก้ตัว

แกล่่าว่าในเมืองนรกนั้นมีการสอนกรรมฐานทุกวันพระ สอนให้สวดมนต์ด้วย ตอนเป็นนางสะอิ่ง แกล่สวดมนต์ไม่ได้เลย แต่พอมาเกิดใหม่สวดได้หมด เพราะเคยสวดตอนอยู่เมืองนรก อาตมาลองให้สวด โอ้โฮสวดได้แจ่วไปเลย พวกญาติโยมก็พากันประหลาดใจ แกล่ว่า ในเมืองนรกมีการลงโทษต่าง ๆ นานา แต่จะหยุกลงโทษในวันโกนวันพระ เพื่อให้พวกสัตว์นรกได้สวดมนต์และเจริญกรรมฐานและที่สำคัญคือพระก็ไปตกนรกด้วย

อาตมาก็ถามว่ารู้ได้อย่างไรว่า คนไหนเป็นพระ แม่หนูที่เป็นยายสะอิ่งกลับชาติมาเกิดก็ตอบว่า คนที่เป็นพระจะมีผ้าเหลืองผูกติดอยู่ที่ข้อมือ โยมเห็นหรือยังว่า แม่แต่พระก็ยังไปตกนรกได้ นี่ไม่ได้ว่าพระนะ” ท่านรีบออกตัว

“ผมว่าคนพวกนี้ไม่ใช่พระหรอกครับ เป็นเพียงพวกอาศัยผ้าเหลืองหากินเท่านั้น” อาจารย์ชิตวิจารณ์

“ถูกของโยม อาตมาเห็นด้วย เพราะคนที่เป็นพระจริง ๆ นั้นเขาจะไม่ไปตกนรก และที่อาตมาเชื่อที่แม่หนูนั่นเล่า ก็เพราะเคยรู้มาก่อนแล้วจากตาเหล็งฮั่วย รายนี้หนีจากนรกมาเข้ายายเภา เพื่อจะขอส่วนบุญจากหลานสาว”

“งั้นหลวงพ่อเล่าเรื่องตาเหล็งฮั่วยตัวนะจ๊ะ” นางสาวสัมป่อยพูดขึ้น รู้สึกเปล็ดเพลินเมื่อฟังท่านเล่า

“เอาไว้วันหลัง ชินเล่าหมดวันนี้ ประเดี๋ยวันหลังไม่มีอะไรจะเล่า”

“หลวงพ่อยังเล่าเรื่องยายสะอิ่งไม่จบเลยครับ” อาจารย์ชิตทวง

“อ้าว ยังไม่จบอีกหรือ งั้นก็จะเล่าต่อ คือที่อาตมาเชื่อว่า ยายสะอิ่งแกพูดความจริง เพราะตรงกับที่ตาเหล็งฮั่วยเล่าให้อาตมาฟังทุกอย่าง แล้วอาตมาก็ลองทดสอบ ด้วยการถามว่านรกของศาสนาพุทธ เหมือนกับของศาสนาอื่นหรือเปล่า เป็นคนละนรกหรือว่าเป็นนรกเดียวกัน ยายสะอิ่งก็ตอบตรงกับตาเหล็งฮั่วยอีกว่าไม่มีการแบ่งศาสนา ไม่ว่าใครจะนับถือศาสนาอะไร ถ้าทำชั่วก็จะไปตกนรกเดียวกันหมด อันนี้เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลมากที่สุดทีเดียว หรือโยมเห็นว่ายังไง” ท่านถามบุรุษวัยหกสิบ

“ครับ ผมเห็นด้วยครับ” อาจารย์ชิตคล้อยตาม

“นั่นต้องยังงั้น ชินไม่เห็นด้วย อาตมาจะได้เลิกเล่า” ท่านถือโอกาสเล่นตัว

“งั้นก็เห็นด้วยจ๊ะ นางสามสัมป่อยรีบบอก เพราะกลัวว่าท่านจะไม่เล่า

“อ้อ เอ็งก็เห็นด้วยเหมือนกันหรือสัมป่อย” ท่านถามยิ้ม ๆ แล้วจึงเล่าต่อไปว่า

“แม่หนูที่เป็นนายสะอังก์กลับชาติมาเกิด แกก็เล่าให้อาตมาฟัง พวกญาติโยมก็พลอยได้ ฟังไปด้วย อาตมาก็บอกญาติโยมว่า เรื่องที่แม่หนูเล่านี้ต้องเป็นความจริง เพราะเหมือนกับที่ ตาเหล็งช่วยเล่าให้อาตมาฟังทุกประการ นอกจากนั้น ตาปู่เป็นผู้เป็นสามีก็ยิ่งเล่าอีกว่า ที่แรก แกก็ไม่เชื่อ แต่นางสะอังก์ก็เล่าให้แกฟังทุกอย่าง ตั้งแต่แต่งงานกันมาว่า คำสินสอดทองหมั้นก็ บาท มีลูกก็คน มีลูกจ๋างก็คน ซื่ออะไรบ้าง ตาปู่ก็ยังไม่ยอมเชื่อ เพราะคิดว่า แม่หนูคนนี้จะ มาหลอกเอาสมบัติเพราะแกรวยมาก

นางสะอังก์หรือแม่หนูอายุสิบห้าก็เลยบอกว่า ก่อนตายแกได้ฝังสายสร้อยหนักเส้นละ สิบบาทไว้ที่โรงนาสองเส้นจะพาไปขุด ตาปู่ก็เลยพาลูกชายสองคนที่เป็นลูกนางสะอังก์ไป เอาจอบไปด้วย ขุดไปขุดมาปรากฏว่าพบทองจริง ๆ ตาปู่ก็เลยเชื่อ ลูกชายสองคนซึ่งอายุ เกือบ ๆ ห้าสิบแล้ว ก็เลยเชื่อว่าผู้หญิงอายุสิบห้านี้เป็นนางสะอังก์แม่ของตน ที่กลับชาติมาเกิด จริง ๆ

นางสะอังก์ยังเล่าอีกว่ายมบาลเขาให้มารับใช้ตาปู่ห้าปี พออายุยี่สิบก็จะไป แต่ไม่ไป ตกนรกแล้ว จะไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ พวกชาวบ้านที่ฟังอยู่ ก็รับอาสาจะช่วยสร้างกุฏิ วันนั้นอาตมาก็ให้ตาปู่กับเมียเก่าและเมียใหม่ของแก นอนที่ศาลาการเปรียญ พอรุ่งเช้า ชาวบ้านก็พากันมาสร้างกุฏิกรรมฐาน ตกเย็นก็สร้างเสร็จพอดี หมดเงินไปแปดสิบบาทตามที่ ยมบาลสั่งมา มันก็น่าแปลก

ที่นี้อาตมาก็เป็นคนชอบพิสูจน์พบครบห้าปี อาตมาก็เดินทางไปยังบ้านตาปู่ ไป ลำบากมากเพราะสมัยนั้นการคมนาคมยังไม่เจริญเหมือนเดี๋ยวนี้ อาตมาต้องเดินเท้าหนึ่งวัน เต็ม ๆ จากตัวจังหวัดไปบ้านแก พอไปถึง แม่หนูนั้นก็เอาน้ำมาถวาย แล้วก็ก้มลงกราบ อาตมา ก้มแล้วก็ฟุบอยู่ตรงนั้น ปรากฏว่าไปแล้ว ไปวันที่อาตมาไปพิสูจน์พอดี เมียใหม่ของ ตาปู่ซึ่งตอนอาตมาไป ก็อายุ ๗๗ แล้ว เล่าให้อาตมาฟังว่า พอสร้างกุฏิแล้ว แม่หนูคนนั้นก็ ตามมาอยู่กับตาปู่ ซึ่งหลังจากนั้นไม่นานก็ป่วยเป็นอัมพาต ลุกไปไหนมาไหนไม่ได้ แม่หนู นี้ก็คอยป้อนข้าวป้อนน้ำ เช็ดอุจจาระปัสสาวะให้โดยไม่รังเกียจ ก็ปฏิบัติอยู่ห้าปีเต็มดั่งที่ รับปากยมบาลมา ตาปู่ก็นอนพะงาบ ๆ พุดก็ไม่ได้ อาตมาถามว่าจำอาตมาได้ไหม แกก็ พยักหน้า อาตมาก็ปลอบใจว่าไม่ต้องเสียใจนะ แม่สะอังก์เขาไปดี แกก็เข้าใจและทำใจได้ เพราะเคยบวช และปฏิบัติกรรมฐานมาแล้ว ตกลงยายสะอังก์ก็ตายก่อนตาปู่ทั้งสองชาติ คือชาติที่เป็นนางสะอังก์ และชาติที่เป็นแม่หนูอายุสิบห้า เอาละ จบเรื่องนางสะอังก์แล้ว เอา ละ ได้เวลาเพลพอดี โยมรับประทานข้าวเสียก่อน อาหารในสำรับนั้นแหละ ส่วนเอ็งเดินไป กินที่โรงครัวก็แล้วกัน” ท่านบอกนางสาวสัมป่อย

ไม่เป็นไรจะ ฉันกลับไปกินที่บ้านได้” หล่อนว่า

“งั้นก็ตามใจเอ็ง” นางสาวสัมป่อยจึงกราบท่านสามครั้ง ก่อนลุกออกไป ก็โอ้ครวญว่า
“ปวดอีกแล้ว พอรู้ว่าจะไป มันก็เริ่มปวดเลยเชียว ทำไมมันถึงต้องปวดด้วยล่ะจะ
หลวงพ่อ”

“ก็จะไม่ให้ปวดได้ยังไงล่ะ ที่ข้าเห็นนะนะ ข้าเห็นหนอตัวใหญ่เท่านี้วก้อย กำลังพากัน
ดูตกินเลือดกินหลองเอ็งอย่างเอร็ดอ่อยอยู่นั้น” ท่านตอบเพราะเห็นด้วย “เห็นหนอ”

“มันเข้าไปได้ยังไงล่ะจะ”

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะไม่เห็นตอนที่มันเข้า นี่แหละเขาเรียกว่าโรคเวรโรคกรรม
บางคนก็ถูกหนอนกินตั้งแต่ยังไม่ทันตาย บางคนพอตายปุ๊บ ก็ถูกหนอนกินปั๊บ ใครเป็นอย่าง
นี้ละก็ รู้ได้ทันทีว่าเป็นคนบาป อันนี้ข้าวิจัยมาแล้ว ไม่ได้พูดสุ่มสี่สุ่มห้าแต่ประการใด เอา
เถอะไหนเมื่อปวด เอ็งก็ท่องไว้ในใจว่า “ปวดหนอ ปวดหนอ” ก็แล้วกัน” ท่านแนะนำ

“ท่องแล้วจะหายปวดหรือจะ”

“ไม่หายหรอก แต่ถ้าเอ็งท่องมาก ๆ จนเพลิน ก็จะทำให้ลืมความปวดได้ชั่วคราว
ก็ยังดีใช่ไหม นี่แหละเอ็งกำลังใช้กรรมละ ต้องอดทนให้มาก ๆ เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจแล้วจะ ถ้างั้นฉันไปก่อนละ เดี่ยวจะมาใหม่” พุดจบก็ลุกออกมาและเดินทอง
“ปวดหนอ ปวดหนอ” ไปตลอดทาง

มีต่อ.....๕๕